

Arrest

nr. 138 946 van 21 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Feiten

De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 12 februari 2015, op dezelfde dag betekend, en die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : X
voornaam : X
geboortedatum : X
geboorteplaats : X
nationaliteit : Kosovo

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 23.12.2014 asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Vingerafdruckenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 17.11.2014 Hongarije illegaal binnen reisde. Op 12.01.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Hongaarse instanties, die op 05.02.2015 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. De Hongaarse instanties deelden verder mee dat de betrokkene op 17.11.2014 asiel vroeg en dat de behandeling van zijn asielaanvraag werd afgesloten vanwege het verdwijnen met onbekende bestemming van de betrokkene.

Volgens betrokkene zou hij Kosovo op 05 of 06.10.2014 verlaten hebben en naar Servië gereisd zijn. Betrokkene zou er een ongeveer een maand verbleven hebben en zou doorgereisd zijn naar Hongarije. Betrokkene zijn vingerafdrucken zouden er genomen zijn, maar hij ontkent dat hij asiel vroeg in Hongarije. Naar eigen zeggen zou de betrokkene de volgende dag door de Hongaarse politie naar Servië teruggebracht zijn. Naar eigen zeggen zou betrokkene Servië opnieuw verlaten hebben op 18.12.2014 en zou hij via Hongarije en een voor hem onbekend land naar België verder gereisd zijn. Naar eigen zeggen zou hij op 19.12.2014 in België aangekomen zijn.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat België de mensenrechten respecteert. Betrokkene verklaart dat hij in Hongarije geen problemen heeft gekend omdat hij er maar 1 dag zou verbleven zijn. Zijn advocaat in haar schrijven van 23.01.2015 verklaart dat België zou verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag omdat betrokkene na zijn asielaanvraag in Frankrijk door de Franse autoriteiten werd gerepatriëerd naar Kosovo. Volgens dit schrijven zou betrokkene in november in Hongarije een dertigtal uren hebben vastgezeten en zou hij door de Hongaarse autoriteiten naar de Servische grens zijn teruggebracht.

Het akkoord dat wij van de Hongaarse autoriteiten hebben ontvangen stelt immers dat betrokkene op 17.11.2014 asiel vroeg in Hongarije en kort na zijn asielaanvraag verdween. Het feit dat betrokkene beweert door de Hongaarse politie naar Servië zou zijn teruggestuurd klopt niet met de informatie die in het Hongaarse akkoord is vervat. De Hongaarse autoriteiten hebben op 05.02.2015 immers expliciet hun akkoord gegeven op basis van artikel 18.1.b van de Verordening (EU) N° 604/2013.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven

kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 09.01.2015 geen verzet tegen een overdracht aan Hongarije omdat hij er geen problemen heeft gekend.

Betrokkene verklaarde wel dat hij er geen asiel vroeg.

De Hongaarse instanties deelden in hun antwoord d.d. 05.02.2015 mee dat de betrokkene snel na het indienen van zijn asielaanvraag met onbekende bestemming verdween. We zijn van oordeel dat hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene, niet geïnteresseerd in een asielaanvraag in Hongarije, meteen wilde doorreizen naar België en zich dan ook onttrok aan de Hongaarse instanties.

Verder wensen we op te merken dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door de betrokkene in Hongarije op 17.11.2014 ingediende verzoek tot internationale bescherming nog niet definitief werd afgesloten ("De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Dit betekent dat de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Hongaarse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Hongarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Wat de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers betreft wijzen we er op dat reeds in een rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden : "UNHCR observes that Hungary no longer denies an examination on the merits of asylum claim where asylum-seekers transit through Serbia or Ukraine prior to their arrival in Hungary. Such asylum-seekers are no longer returned to Serbia or Ukraine. In addition, access to asylum procedures in Hungary has improved for those asylum-seekers returned to Hungary under the Dublin II system whose claims had not been examined and decided in Hungary (i.e. those for whom no final in-merit decision on the substance of the claim for international protection had been taken). Such asylum-seekers have access to an in-merit examination of their claims upon their return, provided they make a formal application to (re)-initiate the examination of the previously-made asylum claim. They will then not be detained and may await the outcome of their procedure in Hungary", pagina 2, alinea 1).

In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Committee opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "Asylum Information Database - National Country Report Hungary", up-to-date tot 30.04.2014, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen : "Dublin returnees are now guaranteed access to the asylum procedures and to a full examination of their asylum claim (pagina 21, alinea 3).

Verder lezen we in het AIDA-rapport dat personen, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", niet worden opgesloten tenzij hun asielaanvraag in Hongarije reeds volledig werd behandeld: "Asylum seekers returned to Hungary under the Dublin Regulation were not detained either, unless they already had a closed case in Hungary, i.e. an in-merit negative decision - including manifestly unfounded applications - or withdrawal of the application in writing", pagina 49, alinea 3).

Op grond van bovenvermelde informatie is er ons inzien geen reden om aan te nemen dat dit wat betreft de betrokkene, wiens in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, niet het geval zal zijn.

Betreffende opvang meldt het AIDA-rapport dat de condities in de verschillende open opvangcentra in Hongarije wel verschillen en maakt het gewag van klachten van bewoners over de hygiëne in onder meer het centrum van Debrecen, het grootste open centrum van Hongarije, maar maakt het geen melding van significante inbreuken op hygiëne, veiligheid of het verstrekken van voedsel in de centra ("Conditions in reception centres differ. In all centres residents get three meals per day or a food allowance (only possible in Debrecen and Bicske)...in all centres regular cleaning is arranged. Vámoszabadi and Balassagyarmat are relatively clean, in Debrecen and Bicske the residents complain about the level of cleanness. Number of toilets and showers are sufficient in all facilities", pagina 40, alinea's 7 en 8). Verder wordt in het AIDA-rapport gesteld dat in opvangcentra verblijvende personen drie maaltijden per dag krijgen ("Asylum seekers residing in reception centres receive accommodation, three meals per day (in some reception centres they can receive the food allowance instead, if they wish to cook for themselves), a monthly allowance for purchasing hygienic items and pocket money (once their application is referred to the in-merit procedure)", pagina 38, alinea 3).

In het algemeen zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Hongarije (AIDA-rapport, up-to-date tot 30.04.2014; Grusa Matevzic, "European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation. National Report – Hungary", oktober 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – Update", december 2012) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Hongarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Hongarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Hongarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor d.d. 09.01.2015 geen in België verblijvende familie te hebben. Volgens betrokkene zou hij een broer en zus hebben in Duitsland en een broer in.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor dat hij geen gezondheidsproblemen heeft. Op 26.01.2015 en 05.02.2015 ontvingen we een brief van zijn advocaat waarin gesteld wordt dat betrokkene medische problemen zou hebben (epilepsie), waarvoor hij medicatie (Keppra) zou nemen. Betrokkene, noch zijn advocaat hebben geen elementen aangehaald die aantonen dat deze medische problemen niet zouden kunnen behandeld worden in de verantwoordelijke lidstaat.

De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielprocedure geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Hongarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Hongarije."

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM.

Verzoeker poneert eerst aan de hand van rechtspraak van het EHRM en het HvJ de principes inzake de toepassing van artikel 3 EVRM inzake de overdracht van asielzoekers(p. 4-8 van het verzoekschrift).

Vervolgens betoogt hij tot een kwetsbare groep te behoren omdat hij aan epilepsie lijdt en de Kosovaarse nationaliteit heeft. Hij stelt dat hij meer dan waarschijnlijk gedetineerd zal worden en verwijst in deze naar een rapport van UNHCR van april 2012.

Vervolgens citeert hij op uitvoerige wijze tal van rapporten (p. 10-16 van het verzoekschrift).

Hij citeert, zonder deze stukken te voorzien van een vertaling in de taal van de rechtspleging (cf. artikel 8 PR RvV), uit volgende documenten:

- een mededeling van de Raad van Europa van 16 december 2014;
- een mededeling van de Commissaris voor de rechten van de mens bij de Raad van Europa van 10 november 2014;
- het "Updated AIDA Report shows widespread use of detention in Hungary" van 16 mei 2014;
- een rapport van UNHCR inzake de situatie van asielzoekers en vluchtelingen in Hongarije van april 2012;
- een rapport van het Hongaarse Helsinki Committee;
- een rapport van Migreurop van 2007;
- een rapport van CPT van 2010;
- een document van Social Watch van 2009;
- een document van UNHCR inzake Hongarije van november 2010;
- een rapport van Department of State van de Verenigde Staten, zonder vermelding van het betreffende jaar.

Uit voorgaande geciteerde landeninformatie blijkt volgens verzoeker dat 'Dublin returnees' op oneerlijke wijze worden behandeld: ze komen in de gevangenis terecht of worden, in het kader van een Dublin-overdracht, opgesloten in gesloten centra alwaar ze onheus behandeld worden, de detentievoorzaken te wensen overlaten en er geen effectief rechtsmiddel is om de detentie aan te vechten.

De aanvraag van asielzoekers van Servische of Kosovaarse nationaliteit wordt niet grondig en serieus onderzocht. Het weigeringspercentage ten aanzien van asielaanvragen van Kosovaarse afkomst bedraagt 100%.

Verzoeker wijst erop dat verweerder, geleid op het schrijven van de advocaat van verzoeker op 5 februari 2015, individuele garanties had moeten vragen opdat verzoeker niet zou worden onderworpen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM. De bestreden beslissing maakt geen melding van enig onderzoek over individuele garanties.

2.3.2.2. Beoordeling

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het

bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.3.2.3. Verweerder stelt terecht dat de geciteerd passage van 31 december 2014 (p. 10 van het verzoekschrift, <http://www.unhcr.fr/54a6a372c.html>) in tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen, niet afkomstig is uit een UNHCR-rapport, noch betreft het een officieel standpunt van een vertegenwoordiger van het UNHCR. Onderzoek van de vermelde bron toont aan dat deze passage afkomstig is uit een interview met een Afghaanse man.

Het citaat d.d. 10 november 2014 van de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa (p. 11 van het verzoekschrift) is uiterst vaag. Daaruit kunnen geenszins concrete elementen worden afgeleid dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije zodanig structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin

III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend zouden behandeld worden in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Waar verzoeker verwijst naar een citaat van 16 december 2014 van de Raad van Europa (p. 11 van het verzoekschrift), dient te worden opgemerkt dat hij dit niet betreft op zijn persoonlijke situatie, daar dit citaat betrekking heeft op kwetsbare personen, zoals getraumatiseerde personen, minderjarigen of transgenders.

Ook de passages die hij citeert van het HHC (p. 12-13 van het verzoekschrift) betreffen personen die tot een kwetsbare groep behoren. In die passages wordt verwezen naar getraumatiseerde personen, niet begeleide minderjarigen en transgenders.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift kritiek uit op de omstandigheid dat asielzoekers het voorwerp zouden uitmaken van detentie en ter zake verwijst naar het AIDA-rapport (p. 11 van het verzoekschrift) en naar een citaat van januari 2015 van het HCR (p. 13 van het verzoekschrift), dient andermaal te worden opgemerkt dat de door hem geciteerde passages geen betrekking hebben op personen die in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd worden naar Hongarije en waarvan de asielaanvraag nog niet ten gronde behandeld werd in Hongarije. Zij kunnen hun asielaanvraag alsnog ten gronde behandeld zien als zij uitdrukkelijk verklaren dit te wensen, en zij zullen niet worden opgesloten als zij onmiddellijk kenbaar maken asiel te willen aanvragen (supra). Verzoeker kan zich derhalve niet dienstig beroepen op die geciteerde passages.

Waar verzoeker kritiek uit op de toegang tot en het verloop van de asielprocedure en ter zake onder meer verwijst naar AIDA-rapport (p. 11 van het verzoekschrift) en passages citeert omtrent het schorsend karakter van een beroep uit een HHC-rapport, dient te worden opgemerkt dat verzoeker ook hier nalaat deze passage op zijn situatie te betrekken.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat het overnameverzoek door de Hongaarse autoriteiten werd ingewilligd op basis van artikel 18, 1, b van de Dublin III-Verordening:

“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

Artikel 18, 2 van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.”

In de bestreden beslissing wordt ter zake tevens nog het volgende aangegeven:

“De Hongaarse instanties deelden in hun antwoord d.d. 05.02.2015 mee dat de betrokkene snel na het indienen van zijn asielaanvraag met onbekende bestemming verdween. We zijn van oordeel dat hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene, niet geïnteresseerd in een asielaanvraag in Hongarije, meteen wilde doorreizen naar België en zich dan ook onttrok aan de Hongaarse instanties.

Verder wensen we op te merken dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door de betrokkene in Hongarije op 17.11.2014 ingediende verzoek tot internationale bescherming nog niet definitief werd afgesloten (“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”). Dit betekent dat de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Hongaarse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Hongarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Wat de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers betreft wijzen we er op dat reeds in een rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Hongarije

worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden : “UNHCR observes that Hungary no longer denies an examination on the merits of asylum claim where asylum-seekers transit through Serbia or Ukraine prior to their arrival in Hungary. Such asylum-seekers are no longer returned to Serbia or Ukraine. In addition, access to asylum procedures in Hungary has improved for those asylum-seekers returned to Hungary under the Dublin II system whose claims had not been examined and decided in Hungary (i.e. those for whom no final in-merit decision on the substance of the claim for international protection had been taken). Such asylum-seekers have access to an in-merit examination of their claims upon their return, provided they make a formal application to (re)-initiate the examination of the previously-made asylum claim. They will then not be detained and may await the outcome of their procedure in Hungary”, pagina 2, alinea 1).

In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Committee opgestelde en door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; “Asylum Information Database - National Country Report Hungary”, up-to-date tot 30.04.2014, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de “Dublin-Verordening”, toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen : “Dublin returnees are now guaranteed access to the asylum procedures and to a full examination of their asylum claim (pagina 21, alinea 3).

Verder lezen we in het AIDA-rapport dat personen, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de “Dublin-Verordening”, niet worden opgesloten tenzij hun asielaanvraag in Hongarije reeds volledig werd behandeld: “Asylum seekers returned to Hungary under the Dublin Regulation were not detained either, unless they already had a closed case in Hungary, i.e. an in-merit negative decision - including manifestly unfounded applications - or withdrawal of the application in writing”, pagina 49, alinea 3).

Op grond van bovenvermelde informatie is er ons inzien geen reden om aan te nemen dat dit wat betreft de betrokkene, wiens in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, niet het geval zal zijn.”

De verwijzingen door verzoeker naar passages uit het AIDA-rapport en het HHC-rapport die betrekking hebben op asielzoekers die meervoudige asielaanvragen hebben ingediend en de procedurele beperkingen, zijn om voormelde redenen niet dienstig, daar verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij behoort tot de categorie van asielzoekers die een meervoudige aanvraag zullen moeten indienen. Hij slaagt er met zijn kritiek op de toegang tot en het verloop van de asielprocedure niet in de overwegingen uit de bestreden beslissing te weerleggen die gebaseerd zijn op het gegeven dat de asielaanvraag van verzoeker in Hongarije nog niet definitief werd afgesloten.

Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar en noch minder arresten van het EHRM waarin het UNHCR en het EHRM zouden oproepen om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Hongarije worden overgedragen. Uit de door verzoeker aangehaalde passages uit rapporten kan derhalve niet worden afgeleid dat de situatie van asielzoekers in Hongarije sinds de beoordeling van het EHRM dermate verslechterd is dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid voor asielzoekers en de asielprocedure waaruit een systematisch falen om steun of voorzieningen te verlenen aan asielzoekers als leden van een bijzonder kwetsbare groep van mensen blijkt.

Verzoeker dient derhalve persoonlijke, op zijn concrete situatie betrokken feiten aan te brengen die worden gestaafd door een begin van bewijs en waaruit zou blijken dat hij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Tijdens het Dublin-gehoor d.d. 9 januari 2015 werd aan verzoeker gevraagd om welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg (DVZ, vraag 34). Hij verklaarde het volgende: *“Omdat België de mensenrechten respecteert.”*

Op de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Hongarije, zouden rechtvaardigen (DVZ, vraag 36), werd door verzoeker als volgt geantwoord:

“In Frankrijk werd ik niet goed behandeld. De laatste 20 dagen van mijn detentie werd ik vastgebonden en gestampt tegen de voeten. De periode voordien kreeg ik geen enkele hulp en had ik geen rechten. In Hongarije heb ik geen problemen gekend. Ik ben er ook maar 1 dag gebleven.”

Uit voormeld antwoord kan ook worden afgeleid dat verzoeker Hongarije vrijwillig heeft verlaten, zeker aangezien hij geen melding maakt van problemen aldaar. Dit blijkt tevens uit het schrijven van zijn sociaal assistent van 23 januari 2015 waarin verzoekers verklaringen als volgt worden weergegeven: *“(…) et il s'est fait arrêté par les autorités Hongroises le 17 novembre pour un jour, Une fois relâché, il a repris sa route vers l'Allemagne où il a été arrêté dans le train pour quelques heures (…)”*.

In de mate dat verzoeker aanvoert tot een kwetsbare groep te behoren omwille van epilepsie blijkt dat hij verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben (DVZ, vraag 35). In de bestreden beslissing, wordt ter zake het volgende gesteld:

“Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor dat hij geen gezondheidsproblemen heeft. Op 26.01.2015 en 05.02.2015 ontvingen we een brief van zijn advocaat waarin gesteld wordt dat betrokkene medische problemen zou hebben (epilepsie), waarvoor hij medicatie (Keppra) zou nemen. Betrokkene, noch zijn advocaat hebben geen elementen aangehaald die aantonen dat deze medische problemen niet zouden kunnen behandeld worden in de verantwoordelijke lidstaat.

De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielprocedure geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Hongarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.”

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat voormelde overwegingen kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Verzoeker brengt geen concrete, op zijn individuele situatie betrokken feiten en omstandigheden aan die worden gestaafd en die aannemelijk zouden maken dat hij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Gezien het bovenstaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat het te verwachten gevolg van de uitvoering van de thans bestreden beslissing erin zou bestaan dat hij zou worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

De vaststelling dat hij omwille van zijn Kosovaarse nationaliteit behoort tot een kwetsbare groep kan niet worden aangenomen. De vaststelling dat een bepaalde nationaliteit niet hoog scoort in de erkenningspercentages van vluchtelingen houdt verband met de beoordeling van de vluchtelingenstatus, doch niet met een kwetsbaarheid van personen in het kader van een asielprocedure.

2.3.2.4. De grief gebaseerd op artikel 3 EVRM is niet ernstig.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In zijn verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

Verzoeker kan gelet op de bespreking van het voorgaande middel (cf. punt 2.3.) niet worden gevolgd. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet vervuld.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

W. MULS